Міністерство сільського господарства УРСР не дбає про постачання колгоспам у достатній кількості апаратури й хімікатів для боротьби з шкідниками фруктових садів.

У моїй смерті
прошу не винити
ні Укрсільгоспостач,
ні Управління по боротьбі
з шкідниками сільсько-
-господарських культур,
ні міністерство сільського
господарства УРСР
Я помираю
від обжерства
Гусениць

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ПЕРЕЦЬ

№ 10. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

PENGUIN2197

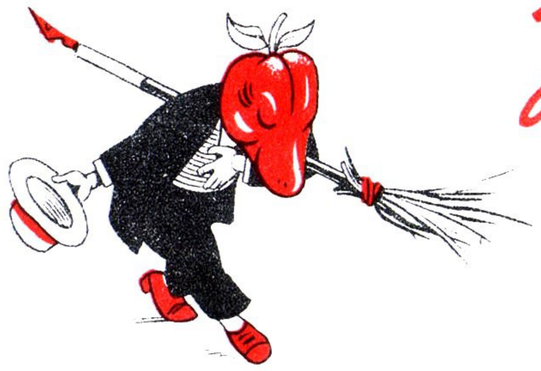

Здоровенькі були!

Лист директорові Приморської МТС, Кримської області,
Г. М. ГАРБУЗОВІ.

Перчанський привіт, шановний Григорію Митрофановичу!

Поздоровляю вас із наближенням вашого особистого керівництва до МТС, до виробництва! Якщо раніш ви кожного ранку до МТС наближались, а підвечір шабашили і на свою квартиру аж у Керч віддалялись, то тепер, як мені відомо, ви докорінно перебудувались. По кілька днів у командировці видержуєте! І головне — ніхто тепер не причепиться. Досить було вам розмістити у Приморському свою похідну «розкладушку», як секретар райкому партії Юхим Єгорович Сердюк записав, кажуть, і собі у зведенні, що «директор т. Гарбуз переселився на постійне проживання в МТС».

Прошу передати мій гарячий привіт вашому старшому агрономові Валентину Олександровичу Караєву, який незмінно крокує по ваших стопах у Керч і назад. Про нього і про вас, дорогий Григорію Митрофановичу, люди вже і вірші мені прислали:

Ми вже звикли... Лиш помалу зверне сонце на південь —
Мчить Гарбуз наш до вокзалу, а Караєв догання!
Приперчи їх, друже Перче! Бо давно спитати час:
Доки їздитимуть з Керчі у відрядження до нас?

До речі, як там почуває себе в таких (але щоденних) прогулянках ваш землевпорядник Юрій Іванович Туржанський, який, як пишуть люди, менше впорядковує, а більше міряє землю від контори вашої МТС і до станції? Кажуть, що він людина аж надто пунктуальна: о восьмій ранку приїздить на службу, а о шостій вечора уже знову сидить у поїзді і лічить крізь вікно телеграфні стовпи від Приморського до Керчі.

А спробуйте ви сказати Туржанському, що час, мовляв, переселятися на місце роботи, що досить уже кататися і стовпи з вагона лічити! Спробуйте, шановний,— і він у відповідь рубоне вам: «Ач, який хліборо йшовся! Сам перевіз у Приморське портфель і розкладушку, а мене норовить зовсім сюди переселити!».

Розумію ваше складне становище, дорогий Григорію Митрофановичу! Іноді вам і хочеться припекти декого, указати, присоромити, та ба... змушені прикушувати язика.

Хіба, скажімо, ви не натякали агрономам колгоспу «Труд селянина» Ользі Різниченко та Емілії Жуді, що вони, як спеціалісти сільського господарства, повинні жити в колгоспі. Натякали і не раз. А що з того вийшло — про це розповідає ще один вірш, складений колгоспниками:

Сіють в полі стячі, сіють без утоми —
Та не їдуть у колгосп наші агрономи.
Знов мандрують, як завжди, у сівбу, в прополку.
З Різниченко і Жуди дуже мало толку.

Єдиний, хто може вам, шановний Григорію Митрофановичу, подякувать за такий ваш непосидющий штат,— то це залізничний касир. В нього аж душа радується, коли він бачить у вікно, як щодня біля шостої години вечора біжать навперейми працівники вашої МТС до вокзалу. Прямо з ходу вони шикуються у довгу чергу. А потім один за одним стрибають у вагони.

Залізниця користь має. Це факт. Та роботі МТС, колгоспам велика шкода від того, що ні ви, дорогий Григорію Митрофановичу, ні ваші спеціалісти не полюбили по-справжньому землю, не полюбили ту роботу, що її довірила вам наша держава, наша партія і народ. На жаль, це теж факт.

В цьому, шановний, вся суть мого до вас листа. Кінчайте, Григорію Митрофановичу, із своїми власними гастролями і відучіть свій штат гастролювати! Кінчати з цим давно пора! Раз і назавжди! На цьому прийміть привіт від щирого серця.

Від вашого ПЕРЦЯ.

ДОБАЛАКАВСЯ...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

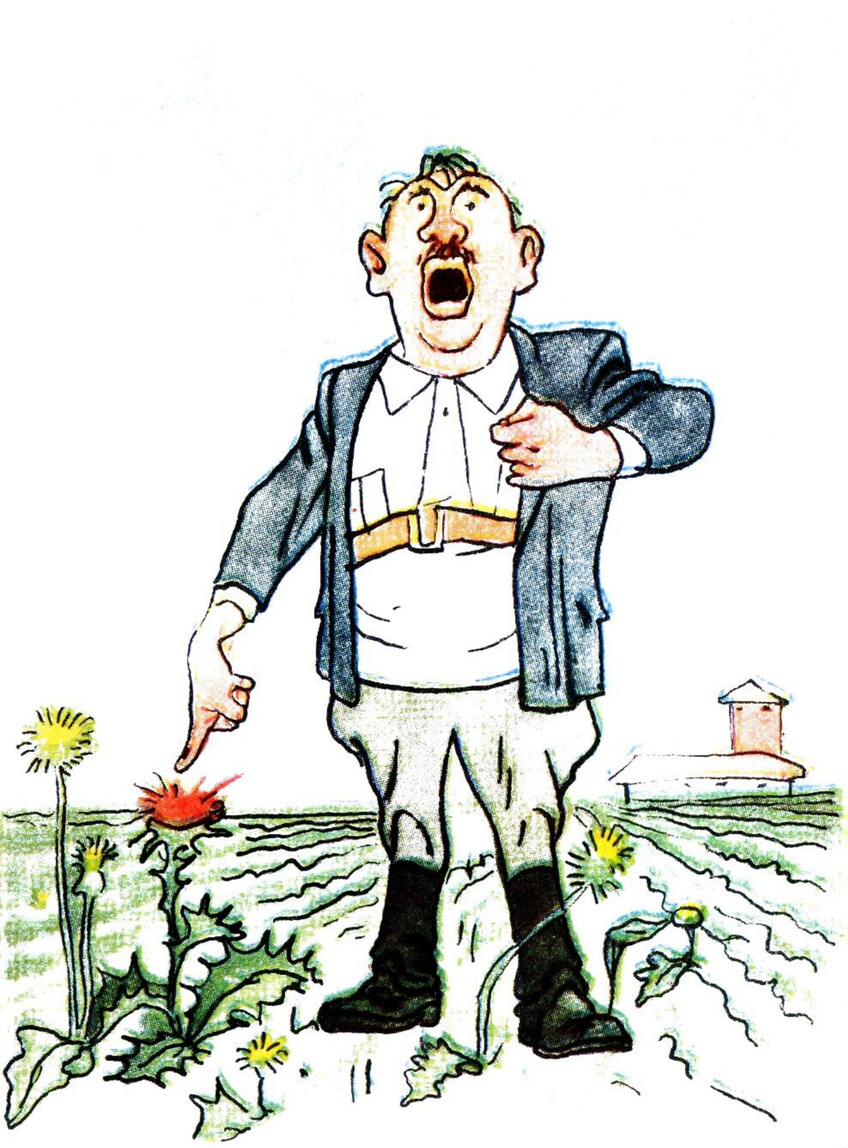

— Ми повинні, товариші, рішуче й нещадно вирвати бур'ян з нашого лану. От чому...

... — я з усією відповідальністю заявляю вам, товариші, що, тільки рішуче й нещадно вирвавши бур'яни з нашого лану...

...— ми, товариші, очистимо наш колгоспний лан од бур'янів, які ми повинні рішуче й нещадно вирвати з нашого лану...

Олесь ГОНЧАР

У пізній час мчить нічними полями машина. Далеко на обрії зрідка погуркує грім, звиваються блискавиці, оповиваючи хмари тремтливим голубуватим сяйвом. У повітрі чується парКість, запах близької грози.

Машина була з тих, що вдень вражають колгоспну дітвору своїм зовнішнім блиском і білими кругами в колесах. Проносячись селами, вона здіймає куряви більше, ніж інші машини, і діти довго біжать за нею, захлинаючись пилюкою, захоплено вигукуючи:

— Зім! Зім! Зім!..

В цей день машина була вся закіптюжена. На скаженій швидкості пролітала селами, проносилась мимо польових таборів, майже ніде не зупиняючись. Лише надвечір зупинилася в рибартілі і простояла там під вербами в холодку до самих сутінків. Зацікавлені колгоспники здалеку бачили, як шофер доливав у радіатор води і як рибалки розкладали на березі вогнище.

Зараз у машині, розрахованій на шістьох, сиділо всього троє: шофер за кермом, праворуч нього — обважнілий мужчина, що, видно, куняв, а за спиною в них у темряві причаївся ще хтось третій. Цей останній подавав ознаки життя лише тоді, коли його кликали.

Обважнілий безперечно куняв. Це видно було по тому, як опустились його плечі, як низько сидить на лобі напіввоєнний білий картуз, і по тому, який байдужий він до всього навколишнього: до своїх супутників, до численної комашні, що мерехтить, як віхола, у світлі фар і, б'ючись, заліплює скло, до степових пташок, що, сполохані машиною, раз у раз свічками йдуть вгору, у височінь.

Бокове скло біля шофера спущено, і чути, як свистить розітнуте машиною польове повітря.

У самій машині панує тиша. Всі дверцята причинені щільно, не бряжчать, мотор працює рівно—ніякого стороннього звуку. Лише час від часу звичну тишу зненацька порушує дивний свист, короткий, переривчастий (зовсім не схожий ні на свистіння вітру за склом, ні на посвист якої-небудь пташки, нагло піднятої з трави). Часом, навіть той, що куняв, раптом прокидався від нього, намагаючись второпати, в чім річ.

— Жухарєв, це ти свистиш?

З глибини машини шанобливо відгукувалось:

— Пробачте, Іване Петровичу... Це не я.

Зітхнувши, обважнілий ще нижче насував на лоба картуза і знову схиляв голову, ніби в глибокій задумі. Загойданий ресорами, він швидко заспокоювався.

Однак минала хвилина — друга, і повторювалось те ж саме: знайомий свист якимось чином знову оживав, близький, набридливий, дратуючий. Іван Петрович, прокинувшись, круто повертав голову назад:

— Чи ти перестанеш, нарешті, свистіти, Жухарєв? Ти що — навмисне вирішив нерви з мене мотати?

— Клянусь честю, Іване Петровичу! — винувато, з підлеглою задушевністю долинало з темноти.— Я навіть малим не любив свистіти, а тим паче зараз, при обов'язках...

Здається, повіривши в невинність одного, Іван Петрович покосився на другого — на шофера, обдавши його коньячним духом:

— То це, може, ти?

— Що — я?

— Свистиш... ти?

— До вашого відома, Іване Петровичу,— образжено буркнув водій: — я за баранкою ніколи не свищу. І спиртного в рот не беру.

— Це що — натяк? — промовив Іван Петрович.— Ну, ну, давай критикуй, це я люблю... Але ж усе-таки дивно: і ти ні, і Жухарєв — ні... Тимчасом, я ж явно чув свист. Отут, біля самого вуха мені свистіло... Наче міліціонер підкрався і потихеньку: сьрр... сьрр... сьрр... Хіба ви не чули?

Жухарєв на цей раз промовчав, а водій, посміхнувшись, відповів за обох:

— Чому ж не чули? Чули.

— То що ж це по-твоєму? Святий дух?— пожвавів Іван Петрович.— Чи й справді, може, таки міліціонер, як ангел-хранитель, на самім плечі мені всівся?

— Який там міліціонер... Ваш власний сигнал.

— Тобто як?

— Дуже просто: носом...

— Ну, це ти кинь... Щоб я своїм носом... Бути цього не може!

— А ось ви попробуйте ще раз задрімати... Одразу й сюркає.

— Жухарєв, це правда? — запитав Іван Петрович суворим тоном.

— Пробачте, я недочув, про що ви?..

— Це ось він заливає,— недбало кивнув Іван Петрович на шофера.— Каже, нібито я сам себе розбудив, власними своїми руладами... Га?

— Боюсь, Іване Петровичу, чи й справді у вас не нежить... А ви ще біля тієї юшки поповозились, до підтяжок роздяглись...

— Вірно: у них там вогкість у рибартілі, водойма...

— В мене пеніцилін у таблетках є. Може, дати під язик?

— К чорту,— буркнув Іван Петрович і смачно позіхнув.— Як ти гадаєш, Жухарєв, буде сьогодні дощ?

— Згідно прогнозу, не повинно б бути...

— А-а, твої там прогнози... А блискавки ото чого крешуть?

— На дощ, звичайно... І хмари все небо обляглн... Пора б, може, про ночівлю подумати?

— Не глиняні, не розкиснемо,— бадьоро відповів Іван Петрович.— За скільки часу вирвались, нарешті, в низи, а тепер щоб під стріхою десь ховатись? Га?

— Вам видніше, Іване Петровичу...

— Бензин є?

— Та ще півбака...

— Ну й жени до переможного кінця... Коли що до чого, то десь і під копицею сіна заночуємо. До труднощів нам не звикати. Га?

— Здається, далеко вже заїхали,— спробував був заговорити про щось Жухарєв, але Іван Петрович обірвав його веселим, насмішкуватим окриком:

— Що, значить, далеко? Від чого далеко? Від «Авангарду»? Не один ще буде попереду «Авангард», і скрізь нам треба встигнути... А якщо ти про ночівлю, то — не дрейф, Жухарєв: всюди нас приймуть, всюди ми, як то кажуть, «в родном своем отечестве»...

Незабаром в глибині поля заблискотів вогник трактора. Вибравшись десь із долини, він став повільно рухатись пагорбом, і було таке враження, що рухається він далеко по самому обрію, поміж низько навислими синіми тучами та блискавками, що, раптом розцвітаючись, охоплювали тремтючими спалахами півнеба.

Відстань між машиною і трактором швидко зменшувалась. Несподівано виринув край шляху силует польової будки трактористів. Ось уже летюче світло фар ковзнуло по ній...

— Ану, стоп!

Зупинились, вийшли з машини.

Біля будки загавкав собака. Стоїть парокінна підвода з бочками пального, двоє дядьків покурюють осторонь, зблискуючи вогниками цигарок. Мабуть, сторож і підводчик, возій пального... Не підходячи до них, Іван Петрович одразу попрямував до трактора, що з гуркотом наближався з глибини поля.

У спалахах блискавки раз у раз освітлювалась огрядна постать у білім парусиновім костюмі, що крокувала ріллею в хромових чоботях, обважніло, майже сердито. То ішов Іван Петрович. Раз чи двічі він спіткнувся на скибах свіжої ріллі, але це не зупинило його; простував далі з таким рішучим і войовничим виглядом, наче ішов на подвиг.

Жухарєв тимчасом уже подався попереду, легкий, сухорлявий, проворний, як людина, що звикла багато бігати в житті. Доки підійшов Іван Петрович, Жухарєв владним жестом уже зупинив трактора.

На тракторі сиділо дівча, кругловиде, замурзане, у засмальцьованім комбінезоні, в червоній, як шмат полум'я, косинці. Поклавши руки на кермо, трактористка здивовано ждала, доки підійде той, ради кого її зупинили.

Іван Петрович підійшов, важко дихаючи.

— Ну, що це тут? Ореш?

— Як бачите. Доорюю.

— З парами все ще возитесь?

— Не возимось,— поправила трактористка,— а підіймаємо.

— Гм... підіймаєте. А зведення дали, що все вже, до останнього метра піднято!

— Такого ми не давали.

— Очі, значить, замилюєте, га?

— Не знаю, хто вам замилював. Ми зведення точні подаєм.

— А голова де?

— Дома. Де ж йому в таку пору бути.

— Гаразд, я з ним ще поговорю... Ну, а ти ж як?

Трактористка вже з явною неприязню дивилась на цю обважнілу постать в парусиновім кителі, з блідим, одутлуватим, якимось риб'ячим обличчям. «Видно, рідко залишаєш, чоловіче, кабінет!..»

— Скільки виорала, питаю?

— Все, що бачите, виорала... Та чекайте: хто ви, власне, будете?

Іван Петрович поблажливо посміхнувся.

— Одразу видно, що на обласній нараді передовиків не була.

— Якраз була та ще й виступала...

— І мене не впізнаєш?

— Ні!

— Погано ж ти керівників своєї області знаєш... А ще, мабуть, і комсомолка... Не годиться, не годиться,— по батьківськи пожурив Іван Петрович трактористку і з недбалою скромністю додав:— Іван Петрович я.

На дівчину це не справило ніякого враження.

— Чула?

— Ні, не чула. Хоча керівників своїх я добре знаю...

І раптом якась догадка, видно, осяяла дівчину, на губах її заграла зухвала усмішка:

— Чекайте, та ви якої області?

— Як — якої? — аж відсахнувся від трактора вкрай оторопілий Іван Петрович.— Жухарєв, скажи ти їй, будь ласка!..

Жухарєв сказав, і дівчина голосно, щиро розреготалась.

— Чого ти регочешся?

— Ах-ха-ха-ха!.. От уже ротозії!.. Галопом по Європам... Та ви ж... ви ж зовсім не з нашої області!!!

Іван Петрович зблід. Догадався. Як на смертельного ворога визвірився на вірного свого Жухарєва:

— Покладись... Довірся... Я ж тобі цього не прощу!

Обернувся і, втягши голову в плечі, люто спотикаючись, подався до шляху.

Зухвалий дівочий сміх лунав йому навздогін, дзвенів, здавалось, на все поле.

— Оце догасались! Не в своє заїхали! Не з тієї області!

Сміялось на тракторі, сміялося уже й біля будки, аж закашлювалось.

Жухарєв, обігнавши Івана Петровича, вилетів на шлях, як ошпарений, крикнув шоферові мерщій розвертати машину.

Хряпнули в машині дверцята, одні і другі. Знову загуркотів полем трактор, відвалюючи скиби землі, знов закушпелила межівником блискуча машина, полохаючи степових жайворонків.

Зблискувало, гриміло все ближче, повітря пахло передгрозово.

У машині панувала гнітюча тиша. Не чути було дихання Жухарєва, наче вмер у темноті позаду. Шофер дав повний газ.

— Так це ти свідомо завіз мене в чужу область?

— О, тепер ще я буду й винен...

— А хто ж, по-твоєму?

— Та хто ж... сом.

— Сом? Який сом?

— Отой, що з нього юшку варили...

— Ось вернемось, я вам покажу сома...

— Я ж вас питав — куди, а ви все жени та жени прямо... От і гнав.

І хоч говорив шофер серйозно, проте почувалось, що і в нього повні груди сміху, як у тих, що сміялись отам на все поле, зухвало, переможно гукаючи вслід:

— Не з тієї області!..

ГОЛОВА—ЗАОЧНИК

Мал. С. САМУМА

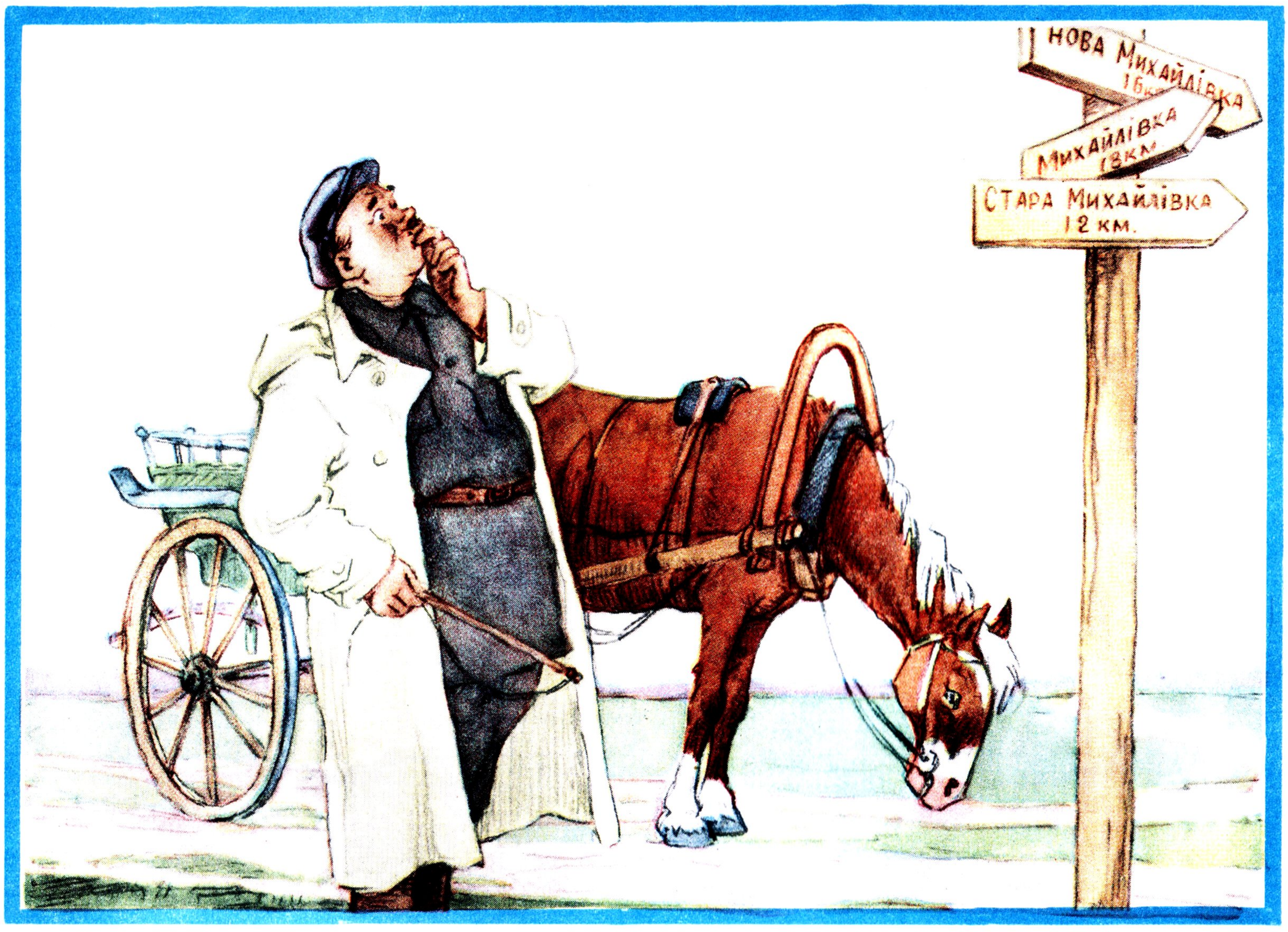

— Пам'ятаю, що головую у Михайлівці, а от у якій, хоч убий — не пригадаю.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ДОБРІ СУСІДИ

З одного радгоспу в другий
Сильно задзвонив дзвінок.

— Це говорить Недолугий,
Добрий вечір, Хотинок!
Вируч, друже, завтра збори,—
Резолюції ж нема...
...Той, що пише їх? Захворів...
Дай нам вашу... Та дарма...

Дві? Не треба, дай одну,
Про весінню посівну...
Ну, навіщо ж суперечки!?
Я тобі підкину гречки...

...Єсть у тебе щось нове?..
Ну, бувай!.. Нехай живе!

СЛИЗЬКОЯЗИКИЙ

— Яку почув я новину-у!..
Всі ахнуть, як узнають:
Того нікчему, Сарану,
Завторгом призначають.

Ти чув таке? Хі-хі, хрю-хрю...
Я, брат, від сорому згорю.

— Чому ж? Хороша новина,—
Тямущий хлопець Сарана.

— Достойний хлопець, далебі,
І я ж про це кажу тобі...

ВИНЯТКОВА ХОРОБРІСТЬ

Один хвалько шептав другому:
— Ти ж тільки не кажи нікому,
Як я піймав його на слові
І трахнув у своїй промові!..
Я в порошок розтер його!
— Кого?
— Начальника ж свого!
Йому тепер уже не встать...
— Коли ж це трапилось з тобою?
— А вчора,— каже,— як ліг спать
Та вкрився кожухом з головою!

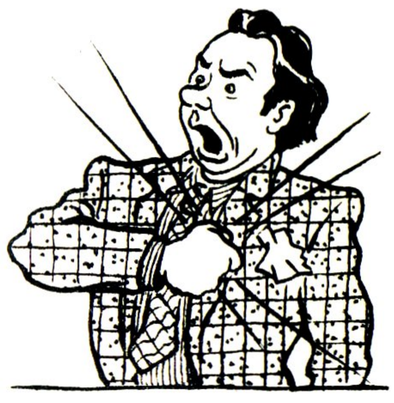

ТОВАРИШ ІЗ ХАРАКТЕРОМ

Шлють Степана Премію
Вчитись в академію.

— І поїду!.. І піду!..—
Гарячиться Премія.—
Тільки я вам доведу,
Що не справиться зо мною
Навіть академія!..

РЕМБУДХАЛТУРА

(Новинка техніки)

Перед початком весняно-літнього будівельно-ремонтного сезону Роменське міськжитлоуправління (Сумська область) провело науково-технічну конференцію. У роботі конференції взяли участь: нач. міськжитлоуправління т. Лазебний, головний інженер т. Омельченко і нач. рембудконтори т. Пилипенко.

Конференція відзначила, що в минулому сезоні в будівельно-ремонтну техніку внесено багато нового. Це можна бачити хоч би на таких прикладах. Торік восени на вулиці Руденка було капітально відремонтовано будинок № 16. На ремонт витрачено 73 тисячі крб. Якщо до ремонту двері в будинку відчинялися й зачинялися, то тепер, і добре пообідавши, їх не відчиниш. Якщо до ремонту у вікнах були щілинки, то тепер там такі дірки, що й коти пролазять.

На цій же вулиці відремонтовано і будинок № 28. Тут удосконалили підлоги. Якщо на верхньому поверсі миють підлогу, то жильці нижнього поверху можуть приймати душ. Під час ремонту було знято електропроводку. Нової не робили, щоб установити, чи справді можна передавати електроенергію без проводів. Виявилось, що поки що у Ромнах енергія без проводів не передається.

Конференція з радістю відзначила, що щілини у дверях, вікнах, підлогах і стінах дали поштовх творчій думці жителів,— вони винайшли новий будівельний матеріал — ганчірки, якими й ліквідують тепер щілини.

Конференція була засмучена лише тим, що в її роботі не взяв участі голова виконкому міськради т. Горевий, отже, не було кому відзначити заслуги новаторів-будівельників. Треба сподіватися, що це буде зроблено.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

На деяких складах книготорговельних організацій погано зберігаються книги.

Миша (до другої). Доки ти сидітимеш на читанці для першого класу?! Бери приклад з мене: я вже десятий клас закінчую!

БЕЗВИХІДНЕ СТАНОВИЩЕ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

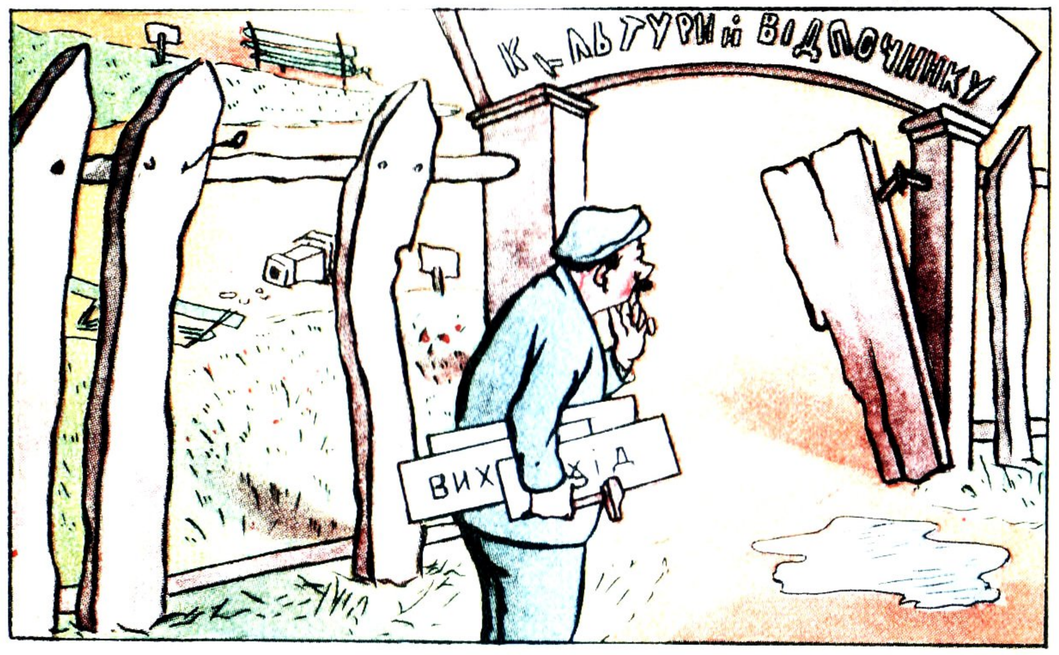

— Де ж тут вихід і де вхід? Де ці вивіски чіпляти?

ПИТАННЯ ШІСТДЕСЯТ П'ЯТЕ

Задзюркотіли перші струмки, в повітрі запахло весною. Веселіше защебетали птахи в гаях, жвавіше зацокали друкарські машинки в Харківському обласному управлінні сільського господарства. Пальці друкарок, бігаючи по клавішах, ніби видзвонювали веснянку:

Молодому вповноваженому
Мандрівочка пахне!

Відправило управління в приміські райони великий загін уповноважених по перевірці посівів овочевих культур. Кожному з них було вручено докладну «Пам'ятку командировочного» на одинадцять параграфів. Ті параграфи вказували, що́ треба перевіряти, на що особливу увагу звертати, які дані треба зібрати.

З такою пам'яткою й прибула у Зміївську МТС Марія Михайлівна Бутенко — агроном плодоовочевого управління. Перед тим, як приступити до діла, перегляну-ла вона ще раз пам'ятку — і здалася їй пам'ятка занадто сухою.

Вирішила уповноважена пожвавити та удосконалити її. Розвинувши й поглибивши думки та вказівки, викладені в пам'ятці, вона створила довжелезну анкету.

Одержали ту анкету голови колгоспів — і перед очима в них замерехтіли сірі метелики: в анкеті було не багато, не мало, всього шістдесят чотири запитання!

Трудилися над заповненням анкети колгоспні спеціалісти, рилися в архівах, цокали на рахівницях, а в головах невідступно крутилося ще одне запитання, шістдесят п'яте:— Доки бюрократи будуть заважати нам робити живе діло?

Дайте їм відповідь на це запитання, товариші керівники Харківського управління сільського господарства. Та не довго думайте, бо дуже ніколи. Літо на носі!

ЯК У ДОРОСЛИХ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Деякі вихователі переносять у дитячі установи та організації методи роботи з дорослими.

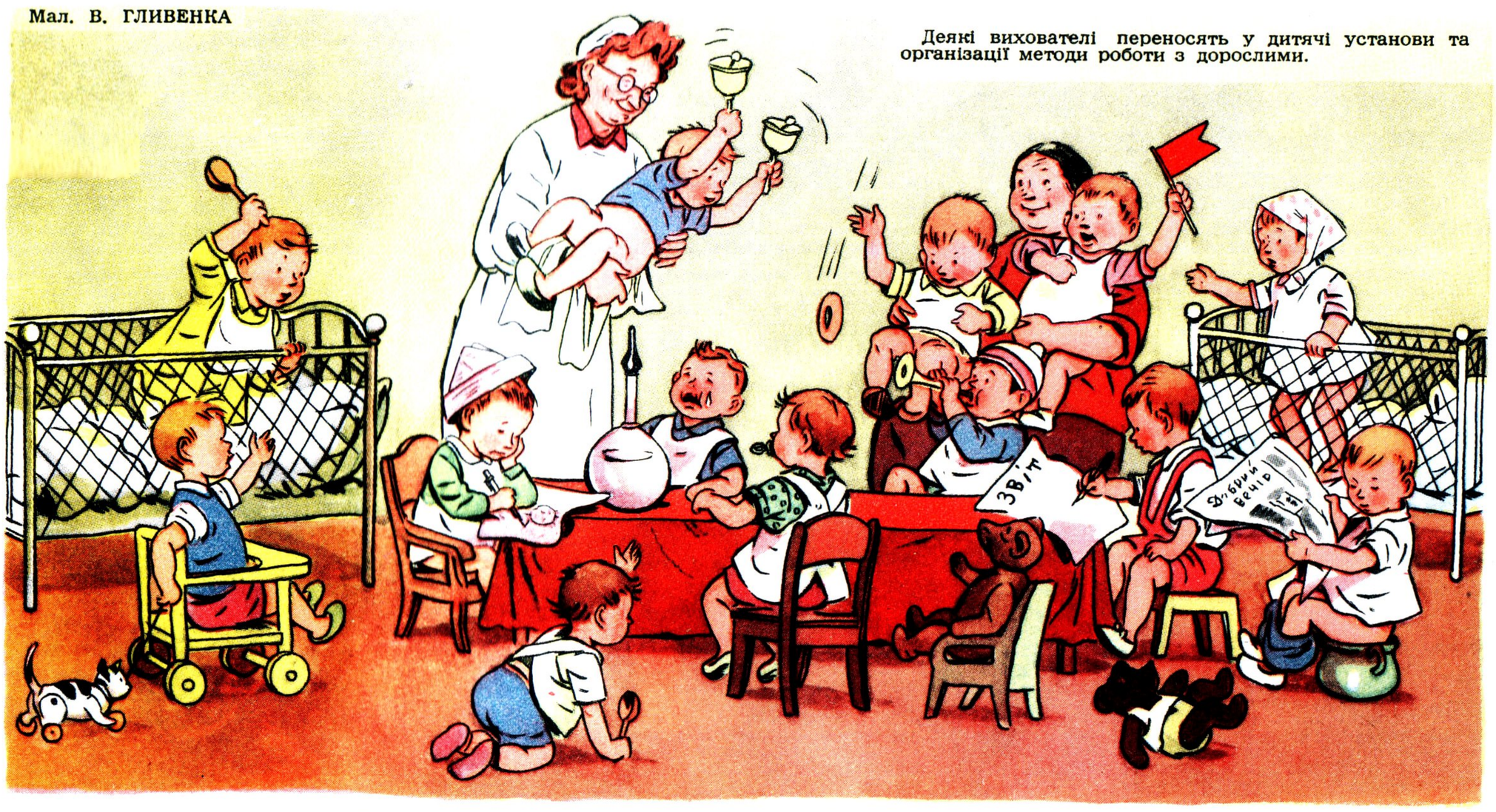

— Товариші, слово для доповіді «Громадськість наших ясел у боротьбі за зниження проценту мокрих пелюшок» надається товаришу Вадиму Сосунку.

МЕД І ДЬОГОТЬ

У ряді творів літератури й мистецтва радянська дійсність зображувалась в ідилічних тонах. Тепер окремі письменники вдаються в протилежну крайність, вважаючи основним завданням літератури лише зображення негативних явищ.

Мал. Л. КАПЛАНА

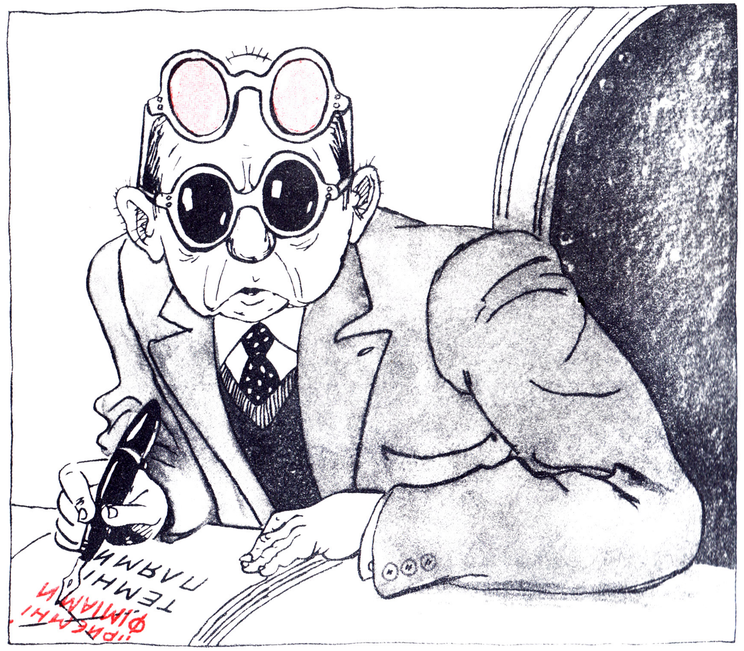

Писав він речі драматичні,
Створив і повість не одну,
Розводив солод ідилічний
І бовтав патоку нудну.

Тепер змінив він творче кредо,
«Пристосувався до умов»:
Покінчив з патокою й медом,
Цілком на дьоготь перейшов.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

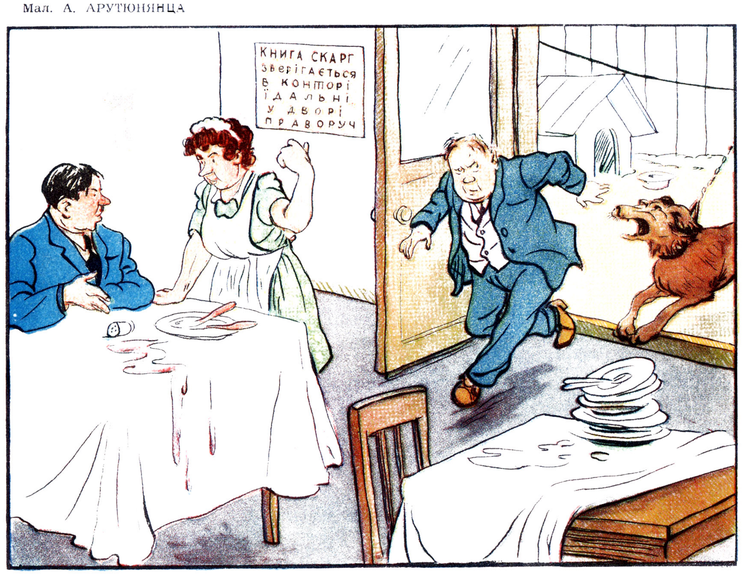

Надійний спосіб.

Олексій ІОНОВ

Ілюстрації А. АРУТЮНЯНЦА

Сибірячок

(ОПОВІДАННЯ ШАХТАРЯ)

На шахті «Азовка» есть приказка: «Ми в цьому пункті не змагалися». Як потрапить хтось у незручне становище, як у когось невдача або затримка, він і пригадує цю приказку. А пішла вона від начальника нашої шахти Івана Маркіяновича Панчохи. Він перший промовив ті слова, а тепер і сам не радий.

А вийшло все таким чином. Змагалися ми з сибірськими шахтарями. І вони, і ми завжди йшли з плюсом, тобто план перевиконували і частенько прапор міністерський завойовували. Доводилося декому з наших гірників їздити до Сибіру, на шахту «Юрганська похила», підписувати умову. Наших там зустрінуть і привітають, покажуть і розкажуть. Приїздили і вони до нас на Перше травня, коли у нас, у Донбасі, вже абрикоси в рожевому цвіту стоять, як наречені, і на демонстрацію народ іде з букетами.

Дещо побачили вони в нас новенького в справі механізації, розпитали докладненько, записали. Ми ні з чим од них не ховалися, та й як можна: вони нам допомогли шахту відбудувати та й потім чимало корисних порад

давали. Ото в нас шахтарів саморобним трамваєм возять — то вони, сибіряки, присовітували.

Помістили ми їх тоді в інтернаті на Тополівці — так у нас селище прозивається. Інтернат у нас — ну, як гостиниця: килими, квіти, м'які меблі. З делегацією був один машиніст вугільного комбайна Максим Селезньов. Гірник він хоч і молодий, але, скажу тобі, з головою на плечах. Ранком делегатам треба із зміною спускатися в шахту,— так вони самі побажали,— а цей Селезньов,— чи він заговорився з іншими хлопцями допізна, чи в дорозі стомився,— ніяк не може прокинутися. Ледве його розбуркали. Дивиться — без п'ятнадцяти шоста. Скочив, одягся по-солдатському і — за бритву, а земляки напосідають: машина чекає. «Ви, каже, їдьте, а я поголюся, пішки прибіжу». А куди він прибіжить! Десять хвилин лишилося, а від шахти до селища кілометрів п'ятнадцять, а то й усі два. Довелося їхати йому небритому.

Спустилися вони на ділянку «Крихкий Схід» продовбали по лаві, видерлися на штрек. Сидять, гомонять. А машиніст електровоза Марійка Кучеренко слухала-слухала, та взяла й спитала начальника ділянки:

— Що ж ото ви гостей так вітаєте? Навіть не поголили,— і показала на Максима.— Не розбереш,— говорить,— чи він молодий, чи він дід...

А вона в нас така: за словом у кишеню не полізе.

Селезньов почув ці слова і спік рака. Здорово, видно, його зачепило.

За кілька днів організували в їдальні зустріч наших стахановців із сибіряками. Іван Маркіянович нагадав гостям, що, мовляв, дорогі товариші, не соромтеся, критикуйте, ми за це вам спасібі скажемо. А як у нас щось путнє помітили, беріть у нас, використовуйте наш досвід, ми будемо тільки раді.

Із гостей перше слово бере Максим.

— Я,— каже, — вперше на Україні. До вподоби мені тут у вас, тільки лісів обмаль. Механізація у вас справжня, народ заробляє підходяще, гуртожитки у вас, прямо сказати, зразкові, одне слово, почувається піклування про живу людину. Але дозвольте трохи й покритикувати. Скільки у вас шахтарів проживає в Тополівці? — запитує в Панчохи.

А Іван Маркіянович, забув я сказати, дуже оригінальна людина; ніколи не відповість тобі прямо, а все залишає якийсь викрут. Запитають його в тресті: «Даси до свят ешелон вугілля понад план?», він замислиться й відповість обережно, з перестраховочкою: «Дивлячись, як постачатимуть нам ліс». Так і Максимові він одповів, непевно:

— Дивлячись, як рахувати! Ну, сот п'ятьшість набереться. Що з того?

— А один старенький електровоз ви змогли б знайти?

— Дивлячись, для чого,— знову ухилився Панчоха.— Може, якийсь благенький і знайдеться. А що?

— А от що,— з докором говорить Селезньов,— на Тополівці у вас живе шістсот чоловіка і доводиться їм ходити так далеко пішки. А хіба не можна зметикувати, щоб їх возити?

— А про це є в умові? — здивувався Панчоха. — Ми ж у цім пункті не змагалися!

Бачите який: він знає тільки те, що на папірці записано.

— Та це не важно, — відмахнувся Максим і викладає такий план.— На лісному складі у вас є електровоз. Години зо дві за зміну він бігає — підвозить кріпильний ліс до шахти, а то весь час стоїть собі,— машиністові нема чого робити, так він розводить теревені з конюхом. Так можна ж побудувати пасажирські вагончики і возити тим електровозом людей на роботу. Через селище, до речі, проходить залізниця, так що й колії настилати не треба.

— Так то ж колія не така! — кричить Панчоха.

— Колія в наших руках,— одповідає Максим.— Поставте на електровозі довші осі, і вся справа...

Тут Іван Маркіянович просто ахнув:

— Це ж треба зметикувати!

Обговорили потім нову умову, підписали, почали частувати гостей. Випили, співаємо, хто якої... Потім гості заспівали своєї улюбленої— «Славное море, священный Байкал», а ми їм своєї — «Розпрягайте, хлопці, коні»... Максим, хоч і напідпитку, прислухався, підвівся, підходить до Марійки й просить:

— Заспівайте, прошу вас, чогось такого, щоб за душу брало.

Марійка, знову я забув сказати, перша в нас дівчина не тільки на роботі: вона й поспівати майстер, на обласним огляді грамоту дістала. Вона підвелася, склала отак руки,— ну, артистка й квит! — та й заспівала:

«Ой, не світи, місяченьку...»

Заспівала, ми довго ляскали в долоні. Гості почали розпитувати, хто вона за така, де працює: мабуть,не впізнали, що ото вона тоді була в шахті. Наші розповіли. Максим говорить, можливо, жартома, а можливо, й серйозно:

— Шкода, не знав: треба б досвід роботи вивчити. А що,— каже,— чи не можна командирувати її до нас, коли посплатимете свою делегацію?

Наш Маркіянович забув своє «дивлячись, для чого», а бухнув при всіх:

— Приїде!

Так вирішили, так і зробили. Побувала наша Марійка в Сибіру і хвалила потім: «Ліси які, ріки! Горіхів скільки по лісах! А березоньки біленькі — краса! Та й народ, хоч і не дуже балакучий, але чесний, трудівник народ».

Приїздять до нас сибіряки вдруге, і що ти гадаєш? Знову з ними Максим. Наші зустріли його обіймами, з подякою великою: адже возять тепер у нас шахтарів із селища електровозом, зробили все так, як порадив Максим. А він приїхав вивчати роботу Марійки Кучеренко на місці — так він пояснив. Пробув у неї на ділянці цілу зміну, все розпитував, де які мають бути повороти, сигнали, яка швидкість. Цього йому мало — увечері, коли Марійчин батько приходить додому, пішов до них. Пробув у них цілий вечір.

Земляки жартували:

— Чого це ти в гості почимчикував?

А він:

— А як же ви хочете? Жити в одній країні, дихати одним повітрям і не знати, як живуть люди в Донбасі?

На другий день вибрав Максим зручну хвилину, заходить до кабінету Панчохи. У Івана Маркіяновича був, видно, хороший настрій, і він з першого слова до гостя:

— Дивіться, що в нас є путнього, і беріть: нічого не пошкодуємо!

Максим йому зразу про Марійку.

— От молодчага дівчина! Заздрю, що маєте таку робітницю.

— Ще б пак! — погоджується Панчоха.— Нею увесь «Крихкий Схід» держиться. Там у нас штрек здавило, покрівля гнилувата і розминок нема, не можна другого електровоза пустити, так Марійка сама всю добичу виволить. Мчить — іскри з-під коліс, де треба пригальмує, пісочку підсипле...

От тюхтій! Почав плескати Максимові про пісок, гальма, про тонно-кілометри. Той бачить, що цей сухар не розуміє натяків, та й каже йому, посміхаючись:

— Так, так, дівчина — золото, та тільки швидко її у вас не буде, вона знову збирається до Сибіру. Відпустите?

— Дивлячись, для чого...

— Та мета така: один шахтар-сибірячок, на прізвище товариш Селезньов, за дружину її бере.

— Ну, це ще, як сказати... У нас же добича ляпне...

Тоді Максим дістає з кишені папірця:

— Ось її заява. Вона від шостої до другої на роботі й не хотіла прогулювати: а ви приймаєте від одинадцятої до першої, так вона попрохала мене. Підпишіть, прошу вас, на звільнення, а то там люди на прийом до вас чекають.

Не знаю вже, як Панчоха переніс такий удар. Узяв папірця, пхнув мовчки і сидить похмурий, незадоволений.

Максим подякував і вийшов. І тільки, коли виходив він з кабінету, Панчоха крикнув — краще б уже не ганьбив себе — крикнув йому вслід:

— А хіба ми у цім пункті змагалися?

. . . . . .

Ось звідки у нас така приказка.

Переклав Остап ВИШНЯ.

Одеська меблева фабрика виробляє меблі низької якості.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— А чому «не сідати»?
— Мабуть, цей стілець робили в Одесі.

Водна станція в Дніпропетровську — в занедбаному стані.

Мал. С. САМУМА

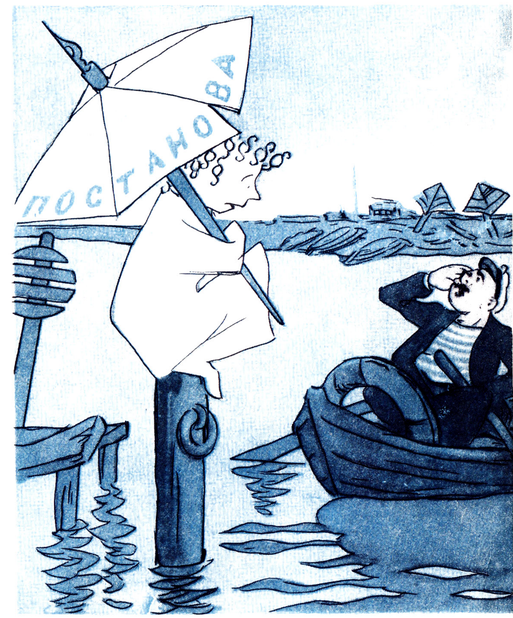

— Ей, громадяночко, ви хто така будете?
— Постанова про впорядкування водної станції. Мене винесли й забули.

Колись люди робили це по-різному.

Одні виливали у воду розтоплений віск і ворожили над ним. Другі, ворожачи, палили над водою папір. Треті — дівчата, наприклад, — ходили на річку і кидали у воду вінки, загадуючи щось своє, дівоче...

Все це минулося... Не ті тепер часи, не ті люди. Тепер якщо хтось і ворожить над водою, так це деякі інженери.

СТИЛЕМ «БРАС»

Років з п'ять тому на березі річки Ірші появився інженер Павло Андрійович Толстой. Приїхав він із Житомира, з обласної контори «Укрсільелектро», і відрекомендувався начальником проекту будівництва Барвінківської міжколгоспної електростанції.

Колгоспники були свідками, як проектант відразу ж з головою поринув у роботу. Знявши піджак і штани, він переплив річку стилем «брас», назад повернувся стилем «баттерфляй», вибіг на берег, з розгону вскочив у штани, а потім — в машину і поїхав.

А незабаром повернувся уже з готовим проектом. За цим проектом обласна контора «Укрсільелектро» два роки будувала електростанцію й справно одержувала гроші від п'яти колгоспів Чоповицького району.

Нарешті, міжколгоспну гідроелектростанцію пустили. А як пустили, то будівельників немов вітром здуло. Порозбігалися вони світ за очі, злякавшись турбіни, яка ревла, диким ревом всю округу потрясаючи.

Турбіна, як і та корова, що дуже реве, виявилася зовсім малопродуктивною: її енергії ледве вистачало на освітлення самої електростанції.

— Доведеться переробляти, — сказав тоді інженер Толстой і сів ворожити над новим проектом.

Переробили і проект, і електростанцію. Поставили нову турбіну. Пустили її. Яскраво засяяли електричні лампочки, і при їхньому світлі колгоспники ясно побачили, що під греблею вирують якісь підозрілі джерела: невже гребля не держить води?

— Як у воду глянули! — підтвердив підозріння колгоспників виконроб Ільєнко. — Тільки ви не хвилюйтесь. Сипте в річку гній, він заліпить усі щілини. Але гній не допоміг. Вода знесла греблю, а за водою попливли 250 тисяч карбованців, витрачених колгоспами на будівництво ГЕС.

Тепер будівництво провадиться уже за проектом працівника київської філії «Діпросільелектро» (Державного інституту проектування сільської електрифікації) — інженера т. Юрченка. Та, мабуть, і він на воді ворожив, коли визначав структуру грунту під водою. Бо як річку одвели в інше русло і відрили котлован під нову греблю, то скелястої основи, передбаченої новим проектантом, там не виявилося...

БАБУСЯ У РОЗВІДЦІ

Чи обов'язково треба інженеру-будівнику електростанції вдаватися до ворожіння? Логіка підказує, що не обов'язково; в його розпорядженні — і бурильні агрегати, і апарати електророзвідки, і різні інші засоби точної геологічної розвідки.

А от на практиці деякі інженери діють чомусь всупереч логіці.

Коли планувалося будівництво Чорнятинської гідроелектростанції, на місце прибула для розвідки експедиція «Діпросільелектро» на чолі з геологом т. Шульгою. На Вінниччині саме був тоді фруктовий сезон. Дешеві яблука і навколишня природа дуже захопили геолога. Від радості він і землі під собою не чув. Це відразу ж позначилося на проекті: як глибоко будівельники потім не копали землю, скелястої основи, показаної геологічною розвідкою під керівництвом т. Шульги, вони знайти не змогли.

На хисткій основі стояв і головний геолог «Діпросільелектро» т. Твердохліб, коли розвідував структуру грунту на річці Рось під майбутню Богуславську ГЕС. Пізніше, при закладці фундаменту водоспуску, виявилося, що там, де геолог пророкував кам'янисте плато, крім глини і піску нічого нема. Очевидно, це плато геологові якась баба наворожила.

Чи брала ця баба участь у розвідці площадки Щедрівської ГЕС (на Південному Бузі, Хмельницької області) — невідомо. Відомо тільки, що коли в цю ГЕС за проектом «Діпросільелектро» вже вгатили понад 150 тисяч карбованців, будівництво довелося припинити: вода загрожувала затопити навколишню місцевість разом із шосейною дорогою та іншими спорудами народногосподарського значення.

Теж, значить, хтось на воді ворожив, коли до розвідки приступав.

ЗАПЛЮЩИВШИ ОЧІ...

Жоден інженер не покаже вам електростанції, збудованої без проекту. А складати проект електростанції, керуючись одним лише «чуттям серця», — не можна. Треба детально вивчити і річку, і грунт, і всі інші місцеві природні умови.

Та знаходяться мастаки, які обходяться без усього цього.

Починаючи проектувати Кунцівську ГЕС, інженер «Діпросільелектро» т. Глатман перш за все заплющив очі. Це йому допомогло «виключитися» з оточення і хоч в уяві перенестися з вулиці Леніна в Києві до берегів Ворскли на Полтавщині. Натхнений власною уявою, він склав проект і здав його будівельникам. Розплющив він очі аж тоді, коли дізнався, що все, що він напроектував, при пробному пуску попливло за водою.

Це був, так би мовити, лише дебют інженера Глатмана. Директор «Діпросільелектро» т. Квачов підрахував, що ця помилка обійшлася державі в 50.000 карбованців, і... доручив інженеру Глатману проектувати ще більшу електростанцію — Остапівську ГЕС у В.-Багачанському районі, Полтавської області. До речі, ця електростанція була ощасливлена подвійно: начальником проекту їй дали Глатмана, а начальником будівництва—випускника... м'ясо-молочного технікуму Дмитренка.

Електростанція була вже майже збудована, коли в Києві, раптом, вдарили на сполох: технічна помилка! Знову не вгадав проектант: треба було греблю будувати кам'яну, а побудували з дерева.

Всадив цього разу Глатман у воду вже не 50, а 410 тисяч карбованців і сам — як у воду впав.

ТІ, ЩО ГРЕБЛІ РВУТЬ

Інженери «Діпросільелектро» та «Укрсільелектро» часто ворожать на воді, часто не вгадують, але ніколи на цьому не прогадують. Їхні невдачі аж ніяк не відбиваються на їхньому матеріальному добробуті. Склав хороший проект — добре, поганий проект склав — теж добре... Подав, наприклад, інженер Акімов проект Кам'янської ГЕС (Чернівецька область) — гаразд. Під час будівництва виявилося, що цей проект бракований, — теж не біда. Сідай, Акімов, і перепроектовуй. А 165 тисяч карбованців збитків, завданих тобою, як-небудь спишуться на рахунок держави.

Проектував інженер Мельников (Кіровоградська контора «Укрсільелектро») Борисівську ГЕС і вирішив чомусь, що їй підійде саме глиногнойова гребля. Понесло ту греблю аж у Чорне море, а проектанта заспокоюють: не впадай у розпач, 690 тисяч карбованців, вгачених тобою в це діло, назад однаково не повернеш. Спали краще над Інгулом свій старий проект і подумай, кому б його доручити скласти новий...

Отак працюють.

Ми звернулися до керівника «Укрсільелектро» т. Дмитрієва і до директора «Діпросільелектро» т. Квачова із запитанням: чи відшкодував щось державі хоч один ворожбит-електрифікатор, який, не розвідавши броду, ліз у воду?

Товариш Дмитрієв мовчав. А товариш Квачов йому підмовчував.

Колись говорили: «Хто ворожить, той душею наложить». Ворожбитів із «Укрсільелектро» і «Діпросільелектро» ця страшна кара анітрохи не лякає.

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

З. ГРОТОВСЬКИЙ

АМЕРИКАНСЬКИЙ СУДДЯ

Адвокат Джексон повинен був вести важку справу відомого злочинця О'Нелла. Він звернувся до судді, який мав судити злочинця:

— Мій клієнт — жертва помилки. Це янгол... Людина чиста, як кришталь.

Суддя сердито подивився на адвоката.

— Я вже дещо знаю про цей «кришталь». Це злочинець, великий злочинець. Наш обов'язок, обов'язок охоронців справедливості, — вилучати таких із суспільства. Немає для таких місця серед нас! Це ганьба людства!.. Йому кари не минути!

Адвокат ще ніколи не бачив суддю Говарда таким роздратованим.

— Але ж це непорозуміння. Мій клієнт випадково вступив у суперечку з законом. Це ж молода людина... Він виправиться...

— «Виправиться», — перекривив суддя. — Та я вже два рази карав його за видачу чеків без грошової підстави.

В очах адвоката з'явився радісний вогник.

— Ну от, бачите. В обвинуваченні якраз немає жодного слова про чеки без грошової підстави. Виходить, що він виправився...

Суддя зареготав і вихопив з шухляди чек.

— Добре виправився... Коли я наказав його заарештувати, він вручив мені чека, щоб я звільнив його. І що ж ви думаєте? Що це за чек? Це чек без грошової підстави! Таких злочинців треба ізолювати від чесного суспільства!!

Переклад з польської.

Карел БРАДАЧ

ПРО ПЕКЛО

(СПРАВЖНЯ ПОДІЯ,
ЩО ТРАПИЛАСЬ У СОНЯЧНІЙ ІТАЛІЇ)

**В небесах не видно ані хмарки,
Щедре сонце все живе обпалює...
Нещодавно в сонячній Італії
Незвичайна спалахнула сварка.**

**Там католик на ім'я Папіні
Заявив:
— Немає пекла темного,
Для людей і бога неприємного!
Бог не може шкодити людині!**

**Той Папіні й досі запевняє,
Що десниця господа великого
Не могла створити пекла дикого,
Що немає пекла, тільки рай є...**

**Папа сам і папські кардинали
Люті пащі до ушей роззявили:
— Геть Папіні! Він слуга диявола!
Пекло є! Є пекло! — закричали.**

**Взнавши про цю сутичку гарячу,
Безробітний із грудьми запалими
Теж підтримав папу з кардиналами:
— Пекло є!
Його щодня я бачу...**

Переклад з чеської.

ПІШОВ УГОРУ...

Мал. К. АГНІТА

— Джекові повезло. Тільки вчора одержав диплом, а сьогодні вже працює в інституті.

— Асистентом?

— Ні, ліфтером.

ЗАОКЕАНСЬКА ПЕДАГОГІКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Не смій, негіднику, підслухувати розмови дорослих. Іди робити уроки!

— Пустіть, дядю Джоне, нам же на урок задали підслухування.

Нотатки

ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ТАНЦІ НА ПОХОРОНАХ

Французькі колонізатори з великим галасом вербують охочих проливати кров за їхні інтереси на війні в Індо-Китаї. Кіно, радіо, крикливі плакати закликають молодь вступати до загонів, що формуються для відправки в Індо-Китай, на всі лади розписують «вабливу екзотику» південних країв і «принади» війни проти в'єтнамського народу.

Подібні заклики друкуються й на спеціально випущених поштовим відомством конвертах, прикрашених картинками, на яких зображено солдатів, що п'ють, танцюють,— словом, весело розважаються серед пальм і магнолій.

Саме в таких конвертах французькі батьки й матері одержують повідомлення про загибель своїх синів.

Тому не дивно, що французький народ дивиться на «бадьорих» пропагандистів-колонізаторів, як на божевільних, що танцюють на похоронах...

КОЖУХ ЯПОНСЬКОГО ІМПЕРАТОРА

Японський імператор Хірохіто недавно одержав нагоду блиснути добротою перед своїми підданими. У жителів селища Моджі (острів Кюсю) повінь відняла притулок і хліб. Імператор послав кожному потерпілому листа, в якому мудро радив помолитися душам його предків, висловив співчуття з приводу великого лиха і обіцяв допомогу з особистих заощаджень.

Коли подану імператором «допомогу» було розділено між потерпілими, то на кожного нещасного дісталося аж по цілій ієні, тобто менше, ніж по півкопійки.

Зате кожен конверт з імператорським листом коштував щонайменше три ієни!

Вийшло, як у приказці: «Казав пан — кожух дам...». Слово тепле, що й казати!

ОЦЕ ДОПОМОГА!

Допомога... Хороше, чудове слово!

На пленумах Нікопольського міськкому партії (Дніпропетровщина) це слово останнім часом не сходить з уст ораторів:

— Допомога селу — наш священний обов'язок,— патетично вигукують члени партійного бюро Нікопольського машинобудівного заводу ім. Леніна.

— Допоможемо нашому сільському господарству! — вигукує й собі керуючий трестом «Нікопольбуд» т. Сицько.

— Наша допомога колгоспам буде конкретною, дійовою! — присягаються партійні, профспілкові і господарські керівники Південнотрубного заводу.

Прийшов, нарешті, час перейти від слів до діла. Попросив міськком партії керівників заводу ім. Леніна виділити на час польових робіт одну легкову машину в розпорядження Нікопольської МТС.

Виділили. Але без гальм і без мастила,— по дорозі до МТС воно витекло з пошкодженого картера. Назад цю машину відправили на буксирі.

Через тиждень прибув до МТС «Москвич», виділений керуючим «Нікопольбуду» т. Сицьком. При першому ж виїзді у «Москвича» відлетіло заднє колесо. Придивилися ближче— бачать: машині не їздити треба, а ставати на капітальний ремонт...

Другого дня до МТС прийшов «ГАЗ-67» із Південно-трубного заводу, гараж якого славився, як зразковий.

Ця машина,— подумали на МТС,— вже нам послужить — повозить нас.

Але не повезло МТС і з цією. У зразковому гаражі заводу серед десятків справних автомашин все-таки знайшлася одна з поламаними ресорами, її й відправили до МТС.

Оскільки ця машина була до деякої міри краща за всі попередні, що прибували «на допомогу», працівники МТС залишили її в себе й відремонтували. Але на п'ятий день після ремонту дирекція заводу відкликала машину назад. Невідкладна справа чекала її в Нікополі: дружині т. Соболєва — начальника цеху № 2 — треба було терміново їхати на базар...

Отак деякі міські організації допомагають сільському господарству. На словах — як на цимбалах, а на ділі — як на поламаній балалайці.

П. КОСТЕНКО,
секретар Нікопольського райкому КПУ.
П. ВОРОБЙОВ,
секретар парторганізації МТС.

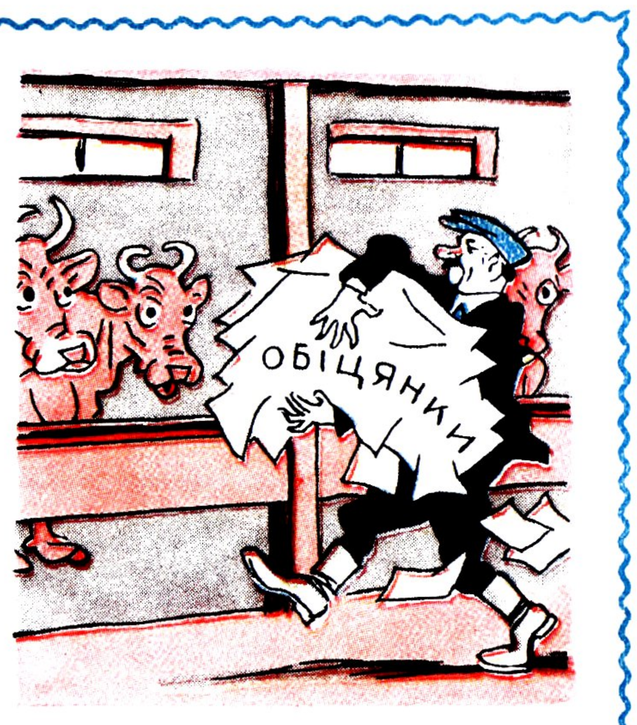

ОБІЦЯЙЛО

— Будуть корму великі запаси,—
Він з трибун заявляє «з вогнем»,—
Маєм масу зеленої маси,
Скоро ями копати почнем!

В Обіцяйла язик, як лопата,
Тільки справжнього діла — нема:
Буде силосні ями «копати»
Язиком, доки прийде зима.

ЗОДНОПЕРЧАН

ВІДВЕРТА РОЗМОВА

В колгоспах Шахтарського, Слов'янського і деяких інших районів області з року в рік зривається будівництво приміщень для худоби і птиці.

Мал. О. КОДНЕВСЬКОГО

— Як справи, Льохо?
— Як бачиш, Пернатий... Живемо — курям на сміх.
— Ех, сусідко, нам зараз не до сміху — самі живемо по-свинськи.

(«РАДЯНСЬКА ДОНЕЧЧИНА», м. Сталіно).

СТО ДЕСЯТЬ РІШЕНЬ НА ДОБУ

Рівно о 12 годині дня почалося чергове засідання виконкому Зборівської районної Ради. Офіціально на порядку денному стояло три питання: розгляд заяв і скарг; про роботу медичних закладів; про стан закупівлі та обміну сільськогосподарських продуктів.

Але перше питання мало... 50 «підпитань».

Після безперервної чотиригодинної роботи в кабінеті голови виконкому потемніло. Крізь завісу цигаркового диму все менш виразними робилися обличчя присутніх. А рішення приймалися конвейєрним способом — одне за одним, одне за одним.

При обговоренні «підпитань» першого питання розглядався стан справ у райфінвідділі, у фізкультурних колективах, у пожежній команді, у сільських клубах, у районному відділі соціального забезпечення і т. д., і т. п.

Ми кажемо: «розглядався...» Але як?

Головуючий т. Талейко автоматично запитував:

— Хто за? Проти? Прийнято. Далі.

І секретар виконкому доповідав далі.

— Хто за? Проти? Прийнято. Швидше!

І розгляд питань набирав все більшої швидкості!

Незважаючи на шалений натиск, купа паперів не зменшувалась, бо на ходу вносились додаткові питання.

Коли о 8-й годині вечора спалахнуло електричне світло, головуючий підбадьорив присутніх:

— Вище голову, товариші! Ми наближаємось до... другого питання.

Наближення до другого питання мало чим порадувало учасників засідання, бо в них у очах уже миготіли райдужні кружечки. А головуючий усе запитував:

— Хто за? Хто проти?

Мало хто помітив і таку радісну подію, як наближення до третього питання порядку денного.

Десь о 12 годині ночі невтомний Мирослав Іванович Талейко із зомореним, але торжествуючим виглядом оголосив:

— Товариші! Порядок денний вичерпано. Засідання закриваю.

Всі мовчки розійшлися. Звичайно, крім тих, хто пішов з засідання раніше (в дужках зазначимо, що до кінця не висидів і член виконкому — секретар райкому партії т. Кононенко).

Тепер можна підбити баланс засідання. Всього на ньому було прийнято 110 (сто десять!) рішень.

Другого дня т. Талейко викликав до себе секретаря райвиконкому т. Бєлограда.

— Ну, як себе почуваєте?

— Чудово!

— А що це у вас під пахвою?

— Папка з проектами, Мирославе Івановичу.

— Які ще там проекти?

— А по тих питаннях, що ми їх учора не встигли розглянути.

Голова виконкому подивився на секретаря жалісливим поглядом.

— Ех, товаришу Бєлоград! Чому доба така куца?!

Є. АВРАМЕНКО, М. БОРИСОВ.

(«ВІЛЬНЕ ЖИТТЯ», м. Тернопіль).

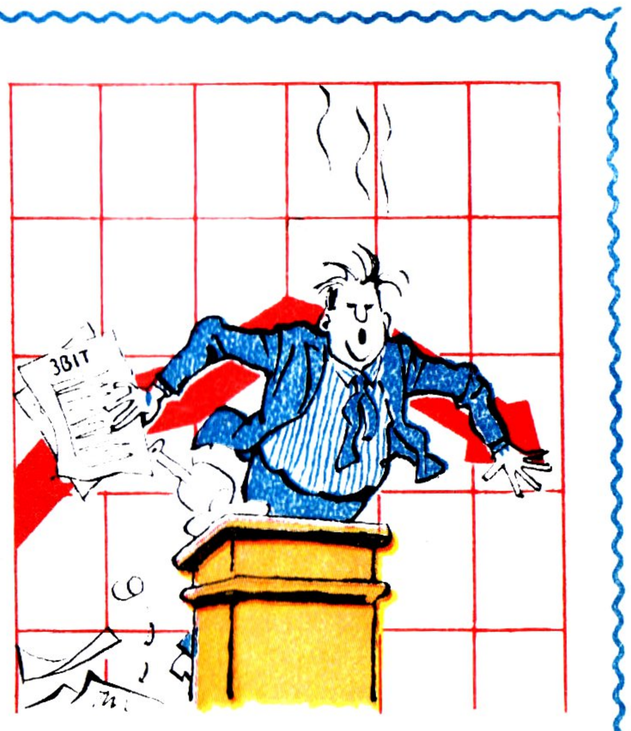

ВСЕ ПОМІТНЕ

Цей безтурботний керівник
Туман пускати в очі звик:
— У нас в районі — не секрет —
Помітний дуже рух вперед...
У справі зближення з селом
У нас помітний перелом...

Такого виведи на лан,
Де вище пояса бур'ян,—
І там гукне цей «оптиміст»:
— У нас і тут — помітний зріст!

Пошта Перця

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

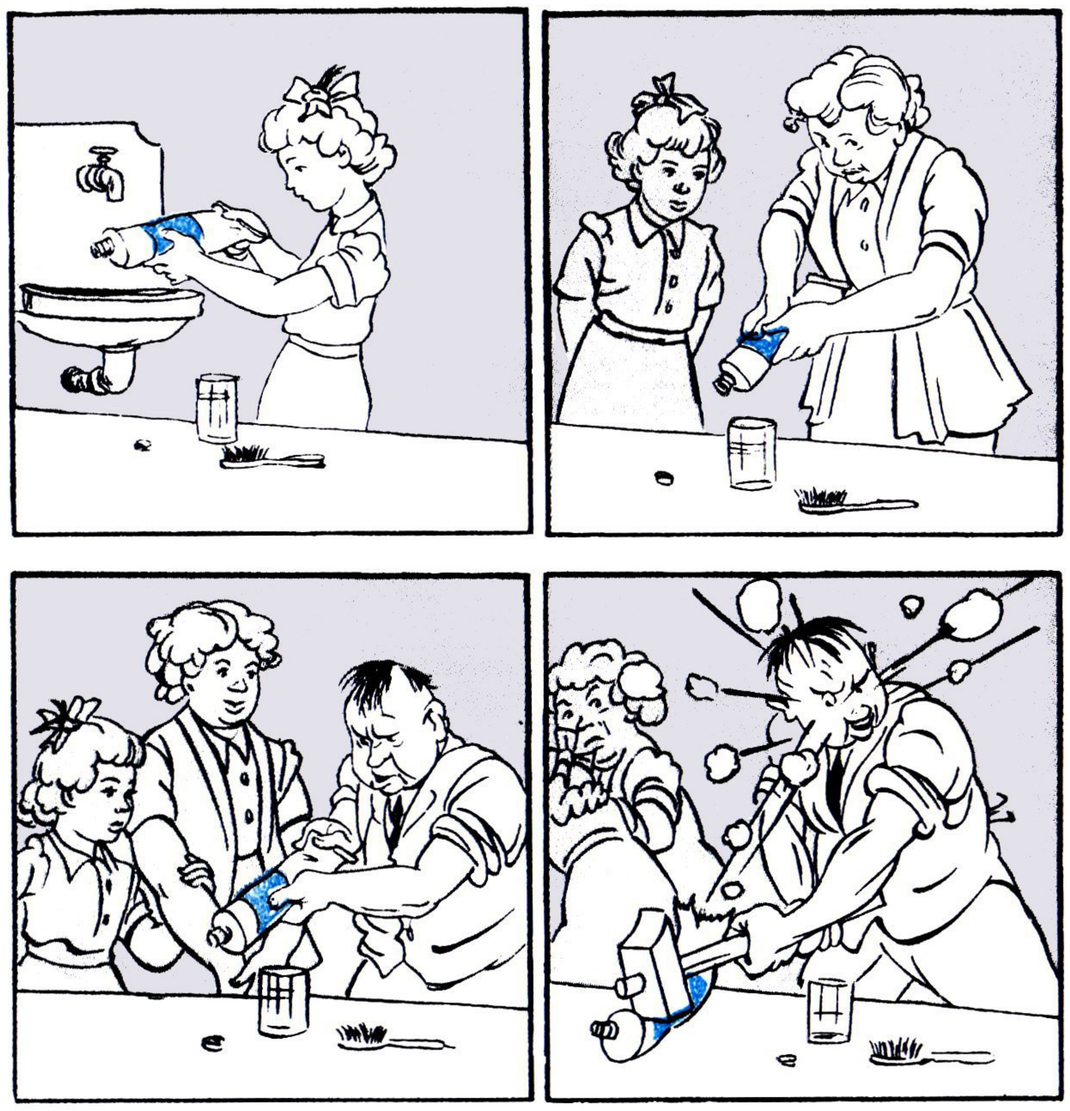

ПАСТА — ЛОБОГРІЙКА
(виробництва Харківської парфюмерної фабрики).

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Директор Тростянецького (на Сумщині) деревообробного комбінату Пащенко розмовляв з тими, хто пробував його критикувати, дуже коротко. «Я вас посаджу на своє місце!» «Я поставлю вас у рамки!!» — рубав він направо й наліво.

За це його гостро покритикувала районна газета «Ленінська правда».

Прочитав директор статтю в газеті, потупав ногами, покричав та й угамувався — проти фактів не попреш.

— Я виправлюсь,— заявив Пащенко.— Я поставлю себе в рамки!

А через день, довідавшись, що дописа про нього в газету написав секретар завкому Оксенко, суворим наказом звільнив робкора з роботи. На цьому він своє «виправлення» й закінчив.

Ми чули, Перче, що тобі потрібний свіжий портрет непохитного глушителя критики. Радимо тобі намалювати нашого директора комбінату і вставити його в свою перчанську рамку.

Він на це заслуговує!

ГРУПА РОБІТНИКІВ КОМБІНАТУ.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ти, певне, знаєш, що для того, щоб працював вітродвигун ТВ-8,— потрібен вітер. Однак, самого вітру, виявляється, мало. Щоб вітродвигун працював без перебоїв, ще потрібні запасні частини до нього, особливо — циліндричні шестерні, які швидко зношуються. Через відсутність цих шестерень у багатьох колгоспах вітродвигуни роками стоять без дії.

На Сумщині, та, мабуть, не тільки на Сумщині, бази «Сільгосппостачу» пропонують колгоспам шестерні тільки в комплекті цілої установки вітродвигуна. Окремо ці частини не продаються. Зверталися ми по шестерні до т. Іваненка — директора Одеського машинобудівного заводу, який випускає вітродвигуни ТВ-8,— але не діждалися, як-то кажуть, ні з носу вітру, ні з губи мови...

Повій, Перче, на «Сільгосппостач»! Щоб там по-справжньому закрутилися постачальники і їхні начальники!

І. МАЦАК —
голова колгоспу,
П. ПАВЛЮЧЕНКО —
секретар парторганізації.

Колгосп ім. Шевченка,
Штепівського району, Сумської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

З містечка Березна, Чернігівської області, зникла контора ліспромгоспу. Обшукали ми всі вулиці — немає. У людей питали — не знають. Допоможи нам, Перче, розшукати пропавшу контору.

В. САЄНКО,
старший інспектор держприбутків райфінвідділу.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Після довгих розшуків вдалося встановити, що контора Березнянського ліспромгоспу розташувалася в місті Чернігові. Очевидно, його керівники міркують так: «Чим далі від лісу, тим більше дров можна буде наламати в керівництві ліспромгоспом!»

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Харківські поети тт. Шутов і Шаповал надумали понести в маси слово палке. А надумавшись, вирушили в подорож. Добралися поети до Близнюківського району й оголосили, що насамперед зустрінуться з механізаторами.

Зібралися механізатори Близнюківської МТС до свого клубу. Ждуть годину — ні Шутова, ні Шаповала. Ждуть другу — не видно тих, що несуть слово палке. Послали гінців у всі кінці. Знайшли гінці поетів біля чайної. І почули таку прозаїчну розмову:

— Мабуть, не підемо вже до МТС,— сказав Шутов.

— Не підемо, бо не дійдемо — болото велике,— уточнив Шаповал.

Багато часу згаяли механізатори, а слова поетів так і не почули.

Ні, не скажеш доброго слова про цих майстрів слова.

В. ПЕТРОВА,
секретар райкому партії по Близнюківській МТС.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

* У № 3 журналу, у фейлетоні «Поласував» писалося про зловживання працівників комунального ринку в райцентрі Розівці на Запоріжжі. Виконком Розівської райради зняв з роботи рубщика м'яса Грипака й вагаря Воданова. Директорові ринку Ковалю оголошено догану.

* У тому ж номері було надруковано листа тт. Іваненка та Шпорти про негідний вчинок начальника вантажного сектора Львівського залізничного відділку Уфімцева, який забрав собі на квартиру нове піаніно з червоного кутка станції Підзамче. Начальник Львівської залізниці т. Головченко оголосив Уфімцеву сувору догану й наказав негайно повернути піаніно червоному куткові.

* У фейлетоні «Постовий ходить по карті...» («Перець» № 4) писалося про те, що в м. Сталіно погано організовано боротьбу з хуліганством.

Як повідомив редакцію в. о. начальника Управління міліції МВС Української РСР т. Вольневич, факти, наведені у фейлетоні, повністю ствердилися. Управління міліції МВС УРСР вжило заходів до посилення боротьби з хуліганством та іншими порушеннями громадського порядку в м. Сталіно.

За несвоєчасне вжиття заходів до ліквідації хуліганства начальника першого відділення міліції м. Сталіно т. Каминіна з роботи знято. Накладено партійні стягнення на заступника начальника міського управління міліції т. Гусєва і на начальника відділу служби міського управління т. Кравця.

Як повідомив редакцію Сталінський обком партії, рішенням бюро обкому начальника Сталінського міського управління міліції т. Гузенка з роботи знято.

* Перець одержав листа про негідну поведінку секретаря парторганізації Оржицького торфопідприємства Касьяненка (Полтавська область).

Бюро Оржицького РК КП України, розглянувши цю справу, виключило Касьяненка з членів партії.

* Читачі Перця повідомили редакцію про зловживання на Новосанджарському маслозаводі. На прохання редакції прокуратура Полтавської області розслідувала цю справу. За розкрадання молокопродуктів майстра Броховецьку засуджено на 10 років. За потурання розкрадачеві молокопродуктів директора маслозаводу Кузьменка з роботи знято, а головного бухгалтера заводу Мороза притягнуто до партійної відповідальності.

* Члени промислової артілі «Нове життя» (с. Хомівка, Радомишльського району, Житомирської області) повідомили редакцію про те, що голова артілі Нечипуренко, старший бухгалтер Малишевський і касир Кононенко протягом 1952—1953 рр. привласнили 45.542 карбованці артільних грошей, а ревізор облліспромспілки Мазур, перевіряючи роботу артілі, приховав дії шахраїв.

При перевірці, проведеній президією облліспромспілки, всі факти ствердились. Нечипуренка, Малишевського й Кононенка притягнено до судової відповідальності. Ревізора облліспромспілки Мазура з роботи знято.

* У листі до редакції читач Перця Гаркавенко написав про незадовільну роботу Штомпелівського сільського клубу, Хорольського району на Полтавщині. Після втручання Перця завідуючого клубом Бондаренка за бездіяльність з роботи знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (285) (на украинском языке). Підписано до друку 15. V. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 02244. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1578. Тираж 125.000 прим.

PENGUIN2197

Відсканував Любомир ОЛІЙНИК, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для:

PENGUIN2197

Мал. БЕ-ШІА

Індекс 74393

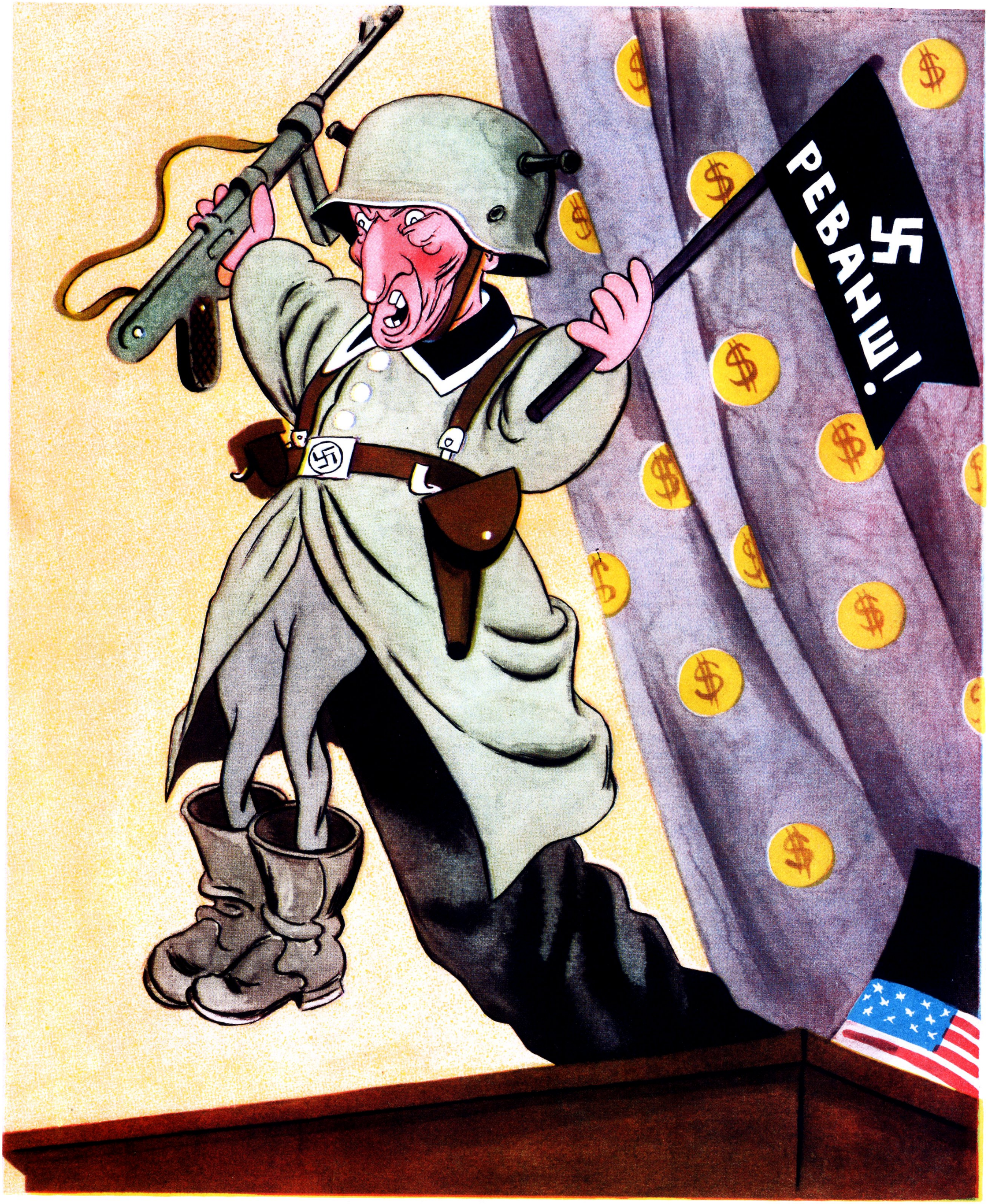

БОННСЬКИЙ АМЕРИКАНЦЛЕР